



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

CAatalogus sancto//rum [et] gestor[um] eor[um]

Petrus <de Natalibus>

Lugduni, 1508

De sancto Ricario confessore. Cap[itulum]. xc.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70797)

cessit: et sedit annos septem: mensem unum: dies xi. Hic ex precepto beati petri apostoli. presbyteros ordinavit in urbe roma mensis decembris. Hic pontifex primus in litteris suis posuit salutem et apostolicam benedictionem. Qui etiam omnibus populis scribens approbat et commendat peregrinationes ad sanctos: et maxime ad limina sancti petri: asserens quod validior est ad salutem sancti petri: visitatio quam ieiunium duorum annorum. Et illos etiam anathemate subdit: quos visitationem apostolorum impedunt vel dissuadent. Dicitur quidam: quod limus et clerus petri successores non federunt ut pontifices: sed ut petri coadiutores. quibus beatus petrus in vita sua credidit dispensationes ecclesiasticarum rerum. Ipse homo tantum predicationi et orationi vacabat: propter quod tanta auctoritate dotari meruerunt ut in catalogo pontificum ponerentur. Clementem homo ipse beatus petrus successorem sibi constituit: licet autem hec veritatem nitatur: tamen ait hieronymus beatus clemens spiritus sancto plenus timens ne apostolica ordinatio posteris temporibus transiret in vitium: ut quodam hereditarium manus putaret minus de dei cogitatione electione: limum et clerum ante se coegit pontificare. Et sic clemens primus fuit pro petri electione: tertius homo per gradum. Beatus autem clericus tunc per tyri et vespasiani imperatorum martyrio coronatus est. Sepultusque est iuxta corpus beati petri in vaticano. vi. kal. maii. Et cessavit episcopus dies. xxxv. De sancto marcellino papa et mar. Cap. lxxviii.



Marcellinus papa

par martyr natione romanus et patre pio de regione caputauri casu pontifici in episcopatu romano successit: seditque annos octo: menses. ii. dies. xxv. Quo tempore fuit gravissima persecutio christianorum sub diocletio et maximo imperatoribus: ita ut infra unum mensem. milia hominum per diversas provincias martyrio coronarentur christiani. Qua de re et ipse marcellinus ad sacrificium ductus est: ut crucificaret. Et morte expavens compulsum a diocletiano duo grana incensum posuit idolis. Postquam ea homo penitentia ductus in carcerem coram. lxxviii. episcopo ore proprio penituit et cinere capite aspersus ac cilicio indutus se peccasse confitens episcopo indicandum supposuit dicens se paratum ad omnia que sibi imponerent. Illi homo eisdem ruderunt: quod summus pontifex a nullo iudicandus esset. Nam si ipse negavit et petrus etiam magister suus negaverat: quem tamen nullus apostolorum iudicare presumpserat: sed egressus foras amare deserverat. Ipse ergo suam causam colligeret: et ore proprio seipsum iudicaret. Tunc marcellinus ob scelus idolatrie iudicavit se deponendus: anathematizatus

etiam quicumque corpus suum sepulture traderet. Sicque pergens ad diocletianum se christianum confitens cum claudio et cyrino et antonio diaconibus capitale excepit sententiam: sicque martyrio coronatus est. vi. kal. maii. Hic etiam fecit ordinationes duas per mensem decembris. presbyteros. liii. diaconos. ii. episcopos per diversa loca numero. v. Postquam autem decollatus fuisset: et corpus eius. xxx. diebus ad exemplum christianorum in platea iaculis: nocte apparuit per visum beatus petrus apostolus marcello presbytero: eisdem marcellino in episcopatu successuro: interrogans quare corpus suum inhumatum non sepeliret. Et se petrum apostolum esse dixit. Qui cum ruderet: quod corpus suum tandem sepultum fuerat. Apostolus ei dedit intelligere quod dicebat de corpore marcellini. Eum autem marcellus dixisset quod ipsum propter sententiam excommunicationis sepelire non auderet: audiit ab apostolo quod omnia que humiliauerit exaltabitur: et quod multum se humiliaverat: humiliauerat: qui se indignum sepulture iudicaverat. Admonens ut ipsum iuxta se tanquam martyrem et verum pontificem tumularet: ut quos iustificabat gratia non divideret sepultura. Marcellus ergo cum lucina et presbyteris ac diaconibus noctu corpus accepit et iuxta corpus beati petri in vaticano sepelivit ab eodem die cessavit episcopatus annos. vii. menses sex: dies. xxv. propter nimiam persecutionis immanitatem.

De sancto Ricario confesso. Cap. xc.

Ricarius confessor natus vixit laetula provincie pontine monachus a quodam caldoneo sacerdote quem de hibernia venientem hospitio susceperat: de rustico religiosus effectus crebatur pane hordeaceo cinere comitro. Aquam homo cum laetymis temperabat: et ex illa balnea faciens leprosos fouebat: et postmodum ipse eadem balnea intrabat. Qui etiam in britania predicavit. Rex homo franco: dagobertus eius famam audiens ipsum ex devotione visitans eiusdem se orationibus commendavit: ab eo quocumque inuitatus ad mensam magis ipse salutaribus monitis mente quam temporalibus cibis corpore refectus est. Deinde vir sanctus famam mundi fugiens a gisilmaro quodam viro nobile in silva criffassense cum sigobardo discipulo suo locum solitarii deo servituti obtinuit. Ibi brevis structo tugurio vitam anachoreticam multo tempore exegit: multosque ad se venientes languidos diversis ab infirmitatibus sanos effectit. Et redimitus virtutibus in pace quiescit. vi. kal. maii. Sepultusque est a discipulo in loco ubi ipse sibi preceperat. A quo in extrinseco rapto visus est in aula splendidissima mitra fragrantia referta consistere splendore admirabili coruscare. Lulus corpus officialis olim eius abbas cum suis monachis ad suum monasterium ceterum transulerunt: ubi multorum signorum gloria claret.

De sancto Anastasio papa. l. et confes. Cap. xci.